

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. Ž.**, narozeného, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Holubem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Gajdošova 7, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2014, č. j.,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, č. j. žalovaná rozhodla tak, že zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č. j. ze dne 05. 09. 2014. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že ČSSZ napadeným rozhodnutím č. j. ze dne 05. 09. 2014, zamítla účastníku řízení žádost o změnu starobního důchodu pro nesplnění podmínek ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb, o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení námitky. V nich uvádí, že s rozhodnutím nesouhlasí a trvá na tom, aby mu byly zhodnoceny dva roky, po které působil jako OSVČ a které již doložil ČSSZ veškerými podklady, jako preferovaná kategorie zaměstnání. Také bývalí spolupracovníci, kteří tuto činnost s žalobcem vykonávali, údajně mají tuto dobu uznanou a pokud ji nemá uznanou žalobce, pokládá tuto skutečnost za

nerovnost občanů před zákonem. Domáhal se tedy zrušení uvedeného rozhodnutí a vydání rozhodnutí nového.

V odůvodnění pak uvedeno, že ČSSZ přezkoumala napadení rozhodnutí v plném rozsahu, včetně podaných námitek a po provedeném dokazování konstatovala, že žalobce podal na MěSSZ Brno dne 25. 03. 2009 žádost o starobní důchod s datem přiznání k 21. 04. 2006. Již v této žádosti je uvedeno, že třebaže účastník řízení žádal o přiznání důchodu s ohledem na ust. § 174 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb, o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 1995 z důvodu výkonu zaměstnání v I. pracovní kategorii, byl upozorněn na ust. § 174 odst. 2 téhož zákona, že v jeho případě zaměstnání v I. pracovní kategorii netrvalo do 31. 12. 1992. Rozhodnutím ze dne 17. 06. 2009 byl žalobci přiznán starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění od 21. 04. 2006, v celkové výši 7.485 Kč měsíčně.

Následně bylo na základě prověření zjištěno, že v případě účastníka řízení nebyla splněna podmínka potřebné doby v preferované pracovní kategorii, neboť podle ust. § 32 zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2009, dosáhl důchodového věku v 62 letech věku, tj. dne 21. 04. 2009. Z tohoto důvodu bylo vydáno ČSSZ rozhodnutí 07. 08. 2009, jímž bylo s odvoláním na § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, změněno předchozí rozhodnutí o přiznání starobního důchodu od 21. 04. 2006 tak, že žádost o starobní důchod se zamítá pro nesplnění podmínek § 29 zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění je vysvětleno, že nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 01. 01. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii zůstávají sice zachovány do 31. 12. 2018 a snížená hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk, nárok na starobní důchod ale vznikne za současného splnění dvou podmínek: a to za 1) byl-li pojištěnec zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání I. AA pracovní kategorie nebo patnáct roků v zaměstnání I. A pracovní kategorie, 2. toto zaměstnání skončilo 31. 12. 1992.

V případě účastníka řízení, který zaměstnání v preferovaných pracovních kategoriích skončil již dne 16. 06. 1989, tedy nárok na starobní důchod dovršením věku 59 let nevznikl. Účastník řízení podal proti tomuto rozhodnutí odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR. V tomto odvolání uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť sice ukončil pracovní poměr v organizaci dne 28. 02. 1990, ale nadále vykonával stejnou pracovní činnosti jako OSVČ. Podle jeho přesvědčení by měl být i tento výkon výdělečné činnosti uznán jako výkon zaměstnání v I. pracovní kategorii, a proto žádá o přiznání starobního důchodu od 21. 04. 2006. Rekapituloval, že práce v I. pracovní kategorii prováděl od 31. 12. 1975 v organizaci a poté až do současnosti jako OSVČ. Doložil k odvolání jako přílohy příslušné povolení k výkonu OSVČ a to rozhodnutí ONV Brno o povolení k poskytování služeb občany dle nařízení vlády č. 1/1988 Sb. ze dne 12. 01. 1990, a sice čištění studní, opravy čerpacích zařízení, drobné stavební práce, svařování a řezání kyslíkem, potápěčské práce a práce trhačí, výpis z obchodního rejstříku ze dne 03. 06. 1991 o zápisu firmy, v níž je účastník řízení uveden jako podnikatel s předmětem podnikání – čištění studní, opravy čerpacích zařízení, drobné stavební práce, řezání kyslíkem, potápěčské práce a trhačí práce, fakturu č. 0409 firmy ze dne 30. 07. 2009 na opravu čerpadla a vyčištění studny ve výši 9.543,80 Kč a živnostenský list vydaný Živnostenským úřadem města Brna na jméno účastníka řízení ze dne

28. 04. 1993 s předmětem podnikání, průmyslové potápění. Na základě tohoto odvolání Ministerstvo uvedené rozhodnutí ČSSZ 07. 08. 2009 zrušilo svým rozhodnutím č. j. 2009/72310-24 ze dne 30. 09. 2009. Důvodem pro zrušení rozhodnutí ČSSZ byla skutečnost, že v něm bylo uvedeno, že ke změně předchozího rozhodnutí došlo na základě § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tj. jako oprava zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení, i když byl fakticky změněn uvedeným rozhodnutím výrok i odůvodnění rozhodnutí tak, že se žádost účastníka řízení o starobní důchod pro nesplnění zákonných podmínek pro přiznání důchodu zamítla. Jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva, podle soudní judikatury oprava zřejmých nesprávností písemného vyhotovení rozhodnutí nesmí sloužit k nápravě věcných nebo právních vad rozhodnutí – důvodem změny rozhodnutí mohou být písařské chyby či omyly v počtech, nelze však s odkazem na uvedené ustanovení zásadně změnit obsah rozhodnutí. V odůvodnění je dále výslovně uvedeno, že Ministerstvo se jako odvolací orgán zabývalo jen procesním pochybením prvoinstančního rozhodnutí ČSSZ, nikoli námitkami týkajícími se meritorního posouzení důchodových nároků účastníka řízení.

Za situace, kdy rozhodnutí ČSSZ z 09. 08. 2009 bylo zrušeno výše uvedeným rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí, vydala ČSSZ 12. 02. 2010 nové rozhodnutí, na základě něhož byl podle ust. § 56 odst. 1 písm. c) o důchodovém pojištění starobní důchod účastníka řízení odňat pro nesplnění podmínky ust. § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 1995. V tomto rozhodnutí bylo v odůvodnění podrobně vysvětleno, proč nelze jeho žádosti vyhovět, i když dle dokladů získal účastník řízení více než patnáct roků v zaměstnání v I. A pracovní kategorií, konkrétně v době od 03. 06. 1974 do 16. 06. 1989 celkem 5 486 dnů, tj. patnáct roků a jedenáct dnů, nevznikl mu nárok na starobní důchod v 59 letech podle § 174 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31. 12. 1995, neboť toto jeho zaměstnání v I. A pracovní kategorii netrvalo do 31. 12. 1992, jak zní podmínka § 174 odst. 2 uvedeného zákona, ale skončilo již 16. 06. 1989.

10. 03. 2010 podal žalobce na MěSSZ druhou žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání k 21. 04. 2006. V žádosti uvedl, že starobní důchod k tomuto datu mu byl přiznán rozhodnutím ČSSZ ze dne 17. 06. 2009, avšak dosud mu důchod vyplacen nebyl. Uvedl, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 12. 02. 2010 mu byl důchod odejmut a že proti tomuto rozhodnutí nebude podávat námitky.

Rozhodnutím ze dne 19. 07. 2010 byl účastníku řízení přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a to od 21. 04. 2009, ve výši 9.965 Kč měsíčně. Dne 12. 08. 2010 podal účastník řízení námitky proti tomuto rozhodnutí k Ministerstvu práce a sociálních věcí, které je postoupilo k vyřízení ČSSZ. Námitky obsahovaly tytéž argumenty a v podstatě byly ve stejném znění jako poslední odvolání účastníka řízení ze dne 18. 08. 2009 proti předchozímu rozhodnutí ČSSZ z 07. 08. 2009. Vzhledem k tomu, že ČSSZ byly doručeny až 26. 08. 2010, byly rozhodnutím ze dne 03. 09. 2010 zamítnuty jako opožděné.

11. 07. 2013 bylo ČSSZ doručeno podání účastníka řízení z 08. 07., kterým žádá o obnovu řízení ve věci starobního důchodu na základě dříve neznámých skutečností. Účastník řízení v něm uvedl, že jeho zaměstnání v I. A pracovní kategorii ve firmě Aquatechnik, jejímž předmětem podnikání bylo čištění studní, opravy čerpacích zařízení, drobné stavební práce, svařování, řezání kyslíkem, potápěčské a trhačí práce, trvalo do 09. 11. 1994. Podle účastníka řízení tak byla splněna podmínka § 174 odst. 2 zákona

č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 1995, tj. že zaměstnání v I. A pracovní kategorii trvalo ke dni 31. 12. 1992. Ke svému podání přiložil účastník řízení kopie faktur a fotografie, které dokládají, v jakém prostředí pracoval, a jsou podle něj dostatečným důkazem pro posouzení skutečnosti, že se jednalo o odborné potápěčské práce zařazené v I. A pracovní kategorii. Rovněž přiložil lékařskou zprávu ze dne 28. 03. 2013 k prokázání skutečnosti, že jeho celoživotní práce spojená s průmyslovým potápěním měla vliv na jeho zdraví a má trvalé následky.

ČSSZ rozhodnutím ze dne 29. 08. 2013 zamítla žádost účastníka řízení o obnovu řízení na základě § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí tří let ode dne právní moci rozhodnutí. Účastník řízení podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání k Ministerstvu práce a sociálních věcí, jímž žádal o prodloužení tříleté lhůty k odvolání s tím, že v době kompletace podkladů pro obnovu řízení u něj bylo diagnostikováno akutní onkologické onemocnění, které je důvodem pozdního podání žádosti o obnovu řízení a k podání připojil lékařskou zprávu ze dne 03. 07. 2013. Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR zamítlo odvolání účastníka řízení svým rozhodnutím č. j. 2013/63125-71 ze dne 07. 10. 2013, neboť objektivní lhůta tří let ode dne právní moci pro obnovu řízení je stanovena zákonem, takže ji nelze prodloužit ani prominout, navíc důvody vedoucí k jejímu zmeškání, které uvedl účastník řízení, shledalo irelevantními.

Dne 16. 05. 2014 podal účastník řízení na MěSSZ Brno podání, jehož obsahem je **žádost o změnu důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění**. V tomto podání účastník řízení uvedl, že podle něj ČSSZ nesprávně posoudilo délku zaměstnání v I. A pracovní kategorii, neboť to trvalo až do 09. 11. 1994 a byla tak splněna podmínka § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 1995, tj. že zaměstnání v I. A pracovní kategorii trvalo ke dni 31. 12. 1992. Tuto pracovní činnost vykonával jako OSVČ ve společnosti, jejímž předmětem podnikání až do 08. 11. 1994 bylo čištění studní, opravy čerpacích zařízení, drobné stavební práce, svařování, řezání kyslíkem, potápěčské a trhačí práce. Náplň činnosti se nijak nezměnila od doby, kdy ji prováděl ve státním podniku. Ke svému podání přiložil účastník řízení kopie faktur a fotografie, které dokládají, v jakém prostředí pracoval a lékařskou zprávu potvrzující trvalé následky na zdraví v důsledku dlouhodobé práce v průmyslovém potápění. Účastník řízení se odvolával na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 122/2009-59 ze dne 21. 04. 2010, který podle něj vyvrací názor ČSSZ, že jeho práce vykonávaná po jeho odchodu ze státem provozovaného podniku nenaplnuje podmínky stanovené pro práci v I. A pracovní kategorii. Účastník řízení žádá, aby byl posuzován stejně jako jeho bývalí kolegové, kteří vykonávali identickou práci, a žádal, aby mu byl přiznán starobní důchod od 21. 04. 2006. Rozhodnutím ze dne 05. 09. 2014 byla jeho žádost zamítnuta. Proti němu podal včas námitky. ČSSZ přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu, včetně rozsahu podaných námitek a po provedeném dokazování konstatovala následující: zákon o důchodovém pojištění v ust. § 28 a následujících podrobně upravuje jednak podmínky nároku na starobní důchod a jednak samotnou výši starobního důchodu. Při posuzování nároku účastníka řízení v souladu s ust. § 28 citovaného zákona ČSSZ zkoumala, zda účastník řízení splnil ke dni přiznání starobního důchodu podmínku získání potřebné doby pojištění, a zda dosáhl stanoveného věku. Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se u pojištěnců narozených v období let 1936 – 1977 důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu, přičemž v případě účastníka

řízení, muže narozeného v roce 1947, se jedná o dosažení věku 62 let. Tohoto věku dosáhl účastník řízení dnem 21. 04. 2009.

Podle § 174 ods. 1 písm. d) v návaznosti na § 14 odst. 2 písm. g) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 12. 1995, občan, který vykonával před 01. 01. 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii, má po 31. 12. 1992 nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li mj. zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání kesonářů a potápěčů. Dle § 174 odst. 2 uvedeného zákona však podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 uvedeného ustanovení je, že zaměstnání I. pracovní kategorie trvalo ke dni 31. 12. 1992, ke kterému byly privilegované pracovní kategorie zrušeny zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinným od 01. 06. 1992.

Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění účastníka řízení, první podmínka, tj. doba zaměstnání nejméně 25 roků je v jeho případě splněna, neboť účastník řízení byl zaměstnán více než 25 roků, věku 59 let dosáhl 21. 04. 2006. Zbývalo splnit podmínku další, tj. prokázat dobu zaměstnání nejméně 15 roků potápěče do 31. 12. 1992 tak, aby k uvedenému dni trvalo.

Z osobního listu důchodového pojištění účastníka řízení vyplývá, že mu byla zhodnocena celkově doba zaměstnání jako potápěče od 03. 06. 1974 do 16. 09. 1989 v rozsahu 5 486 dní, tj. 15 let a 42 dnů. Třetí zákonná podmínka, tedy aby účastník řízení získal do 31. 12. 1992 aspoň 15 let zaměstnání jako potápěč, tak byla splněna jen zčásti, protože ke dni 31. 12. 1992 již účastník řízení vykonával tuto práci jako osoba samostatně výdělečně činná, která měla potápěčskou činnost registrovanu jen jako jednu z několika dalších činností (drobné stavební práce, čištění studní, opravy čerpacích zařízení, svařování, řezání kyslíkem, potápěčské a trhačské práce), nikoliv jako zaměstnanec. Jak bylo vysvětleno v napadeném rozhodnutí, podle § 14 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 05. 1995, byla zaměstnání pro účely důchodového pojištění zařazena do 31. 12. 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií, přičemž zaměstnání v I. a II. pracovní kategorii byla vedena v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 01. 07. 1992. V souladu s § 17 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění platném do 31. 05. 1992, vydávaly tyto resortní seznamy ústřední orgány státní správy republik, v jejichž oborech působnosti se vykonávaly práce, které odůvodňovaly, aby zaměstnání byla zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie. V I. a II. pracovní kategorii může být hodnocen pouze výkon zaměstnání v organizaci, která spadala do působnosti některého z resortů příslušného orgánu státní správy a současně se jedná o zaměstnání, který bylo výnosem příslušného ústředního orgánu státní správy republik zařazeno do resortního seznamu odpovídajícího určitému resortu. Je třeba zdůraznit, že tyto seznamy zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie byly považovány za taxativní výčty, jejichž vytvoření předcházela složitá administrativa navrhování, schvalování a kontroly až na úrovni nejvyšších orgánů státní správy. Nebylo tedy možné výhodnější pracovní kategorii přiznávat srovnávacím způsobem dalším zaměstnancům či konkrétním pracovníkům a tuto pravomoc neměly dokonce ani soudy, které si ve sporných případech, tj. zda práce konaná žadatelem o důchod spadá do I. nebo II. pracovní kategorie, musely vyžádat posudek či vyjádření příslušného orgánu státní správy.

Žalobce poukázal ve svém podání ze dne 16. 05. 2014 na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 122/2009 – 59 ze dne 21. 04. 2010, který podle něj vyvrátil údajný názor ČSSZ, že práce vykonávaná po odchodu ze státem řízeného podniku do soukromého sektoru nenaplnuje podmínky stanovené pro I. A pracovní kategorii. V napadeném rozhodnutí bylo vysvětleno, že je sice pravda, že uvedený rozsudek připustil výjimku ve vztahu k soukromému sektoru, kdy lze za zaměstnání v I. pracovní kategorii uznat i zaměstnání v privatizovaném soukromém podniku v době do 31. 12. 1992, ovšem pouze v případě, kdy byly splněny kumulativně tři podmínky

1. zaměstnání bylo zařazeno do I. pracovní kategorie zákonem stanoveným způsobem, a sice postupem podle § 17 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 05. 1992;
2. soukromý podnik, v němž bylo takové zaměstnání vykonáváno, vznikl na základě transformace či privatizace původně státem vlastněného podniku;
3. takové zaměstnání bylo i po změně vlastnické formy zaměstnavatele nadále vykonáváno za stejných (identických) podmínek jako v době, kdy bylo zaměstnání zařazeno do zvýhodněné pracovní kategorie.

V případě účastníka řízení, který sice zřejmě prováděl činnosti, které mohly aspoň částečně odpovídat některé z preferovaných pracovních kategorií (neboť práce potápěče nebyla jedinou registrovanou samostatnou výdělečnou činností účastníka řízení, jak vyplývá z příslušných dokladů jim dodaných), tato činnost nespadá do působnosti žádného z existujících resortů. Jako osoba samostatně výdělečně činná nebyl zaměstnancem soukromého podniku, který vznikl na základě transformace či privatizace státem vlastněného podniku.

Nejvyšší správní soud se v odůvodnění uvedeného rozsudku rozsáhle zabýval historickými souvislostmi vzniku a vývoje preferovaných pracovních kategorií, které podle názoru ČSSZ mají svůj význam i při posouzení konkrétní situace účastníka řízení. Pozdější doktrinární výklad zdůrazňoval zejména to, že diferenciací důchodů podle pracovních kategorií odůvodňovala obtížná a zdraví škodlivá zaměstnání a omezené technické možnosti poskytnout v těchto zaměstnáních lepší a bezpečnější podmínky. V roce 1989 však nebylo možné systém preferovaných pracovních kategorií zachovat v rámci nové koncepce sociálního zabezpečení ve společnosti, směřující k demokratickému právnímu státu s tržní ekonomikou, a to z důvodu koncepčních i z důvodů spočívajících v samotné podstatě ekonomické transformace. Proto také došlo ke zrušení pracovních kategorií zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinným od 01. 06. 1992. Zrušení pracovních kategorií bylo odůvodněno tím, že v době socialismu byly všechny podniky, v nichž byly preference formou pracovních kategorií uplatňovány, státní a podřízeny konkrétnímu odvětvovému ministerstvu, případně jinému ústřednímu orgánu, jehož prostřednictvím byly přidělovány (rozepisovány) všechny zdroje činnosti, včetně mzdových prostředků a prostředků na podnikové sociální účely. Jak je uvedeno v důvodové zprávě k uvedenému zákonu, „v tržní ekonomice neexistuje administrativní podřízenost hospodářských subjektů vládním orgánům a i v ČSFR v procesu transformace tato podřízenost postupně zaniká. Nelze proto do tržní ekonomiky převést ani systém preferovaných pracovních kategorií, který je na této administrativní podřízenosti založen. V tržní ekonomice podstatu problému pracovních kategorií, tj. omezování rizikových

práci, popř. úplatu za jejich výkon, a ochranu zdraví pracovníků, řeší sami zaměstnavatelé v souladu se zákonnými předpisy na ochranu zdraví při práci a to tak, aby náklady na pracovní síly byly co nejnižší. Jak vyplývá z této důvodové zprávy, zákonodárce nikdy nepřipouštěl, že by se problematika pracovních kategorií mohla nějak dotýkat osob samostatně výdělečně činných a cílem legislativy bylo pracovní kategorie pro zaměstnance státních podniků postupně omezovat až do konečného zrušení a nikoli je rozšiřovat, navíc do soukromého sektoru, tím méně mezi osoby samostatně výdělečně činné. Jako jedinou přípustnou výjimku stanovil Nejvyšší správní soud výše uvedeným rozsudkem, avšak pouze při splnění všech kumulačních podmínek v případě zaměstnance soukromého podniku, v němž bylo takové zaměstnání vykonáváno, který vznikl na základě transformace či privatizace státem vlastněného podniku, jak je uvedeno výše, neboť k takové změně došlo bez jakéhokoliv vlivu či přispění dotyčného zaměstnance, na rozdíl od osoby samostatně výdělečně činné, která svým rozhodováním může aktivně ovlivňovat podmínky své vlastní činnosti a nelze na ně automaticky či na vyžádání aplikovat právní úpravu, která je daná specificky pro zaměstnance, či pro určitou skupinu zaměstnanců. I když účastník řízení tvrdí, že vykonával stejnou práci jako v době svého zaměstnání, těžko lze jen z obsahu příslušných faktur stanovit podíl činnosti, které měly být obsahem zaměstnání příslušné pracovní kategorie v rámci celkové samostatně výdělečné činnosti v uvedené době.

ČSSZ tedy navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Pokud pak jde o žalobu žalobce, směřující proti citovanému rozhodnutí žalovaného, žalobce v ní zopakoval všechny skutečnosti, tak jako dříve v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí ČSSZ, když trval na tom, že starobní důchod mu měl být přiznán od 21. 04. 2006, tj. od dovršení věku 59 let. Uváděl, že práce zařazené do I. pracovní kategorie vykonával i po roce 1989, když tyto práce vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná pro společnost Aquatechnik, zapsanou v obchodním rejstříku vedenou Krajským soudem v Brně. Předmětem podnikání uvedené společnosti bylo čištění studní, opravy čerpacích zařízení, související nezbytné drobné stavební práce, svařování pod vodou, řezání kyslíkem, potápěčské a trhačí práce.

Žalobce pak uvedl, že dle názoru ČSSZ byl charakter práce, kterou vykonával jako OSVČ po svém odchodu ze státního podniku jiný a nesplňoval podmínky práce v I. A kategorii, když uvedl, že tento názor byl vyvrácen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 04. 2010, č. j. 6Ads 122/2009-59.

Argumentace žalovaného dle názoru žalobce je ve svém důsledku diskriminační. Celoživotní práce žalobce spojená s průmyslovým potápěním měla vliv na jeho zdraví, což je také důvod, proč mají osoby pracující v kategorii I. A dle zákona nárok na odchod do důchodu dříve než osoby vykonávající méně zátěžová povolání. Podmínky výkonu práce i její charakter byly dle názoru žalobce dostatečně podloženy přiloženou fotodokumentací, spolu s pracovními smlouvami. Žalobce je přesvědčen o tom, že jím vykonávané práce svým charakterem naplňovaly všechny podmínky kladené pro klasifikaci práce v I. A kategorii. Domnívá se, že žalovaný nevzal v úvahu jím předložené důkazy a nezjistil dostatečně skutkový stav věci, kdy nebyly vzaty v úvahu žalobcem uplatněné námitky.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalované z 01. 12. 2014 zruší a věc žalované vrátí k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl.

Zákon o důchodovém pojištění v ust. § 28 a následujících podrobně upravuje jednak podmínky nároku na starobní důchod a jednak samotnou výši starobního důchodu. Při posuzování nároku na důchod žalovaná zkoumala, zda žalobce splnil ke dni přiznání starobního důchodu podmínku získání potřebné doby pojištění, a zda dosáhl zákonem stanoveného věku. Podle ust. § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se u pojištěnců narozených v období let 1936 - 1977 důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu, přičemž v případě žalobce, muže narozeného v roce 1947, se požaduje k dosažení věku 62 let. Tohoto věku dosáhl žalobce dne 21. 04. 2009.

Zařazování do pracovních kategorií podle druhu vykonávaných prací před 31. 12. 1992 upravovalo ust. § 14 a násl. zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Konkrétní snížení věkové hranice záviselo na druhu vykonávaného zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie a délce výkonu tohoto zaměstnání.

Podle ust. § 174 odst. 1 písm. d) v návaznosti na ust. § 14 odst. 2 písm. g) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, ve znění platném do 31. 12. 1995, občan, který vykonával před 01. 01. 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii, má po 31. 12. 1992 nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li mj. zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání kesonářů a potápěčů. Dle ust. § 174 odst. 2 uvedeného zákona však podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 uvedeného ustanovení je, že zaměstnání v I. pracovní kategorie trvalo **ke dni 31. 12. 1992**, ke kterému byly privilegované pracovní kategorie zrušeny zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinným od 01. 06. 1992.

Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění žalobce, první podmínka, tj. doba zaměstnání v rozsahu nejméně 25 roků je v jeho případě splněna, neboť žalobce byl zaměstnán více než 25 roků. Věku 59 let dosáhl dne 21. 04. 2006. Žalobci byla zhodnocena celková doba zaměstnání jako potápěče od 03. 06. 1974 do 16. 09. 1989 v rozsahu 5486 dní, tj. 15 let a 42 dnů. Podmínka získání alespoň 15 let zaměstnání jako potápěč byla splněna jen částečně, neboť ke dni 31. 12. 1992 již žalobce vykonával tuto práci jako osoba samostatně výdělečně činná nikoliv jako zaměstnanec.

K žalobcem zmiňovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 04. 2010, č. j. 6 Ads 122/2009 žalovaná uvádí, že v uvedeném rozhodnutí soudu se připouští uznávání zaměstnání v I. pracovní kategorie i při zaměstnání v privatizovaném soukromém podniku v době do 31. 12. 1992, ale jen za současného splnění tří podmínek. První podmínkou je, že zaměstnání musí být zařazeno do I. pracovní kategorie zákonem stanoveným způsobem, tj. postupem podle ust. § 17 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 05. 1992. Druhá podmínka spočívá v tom, že soukromý podnik, v němž bylo takové zaměstnání vykonáváno, vznikl na základě transformace či privatizace původně státem vlastněného podniku a zároveň je kladena podmínka, že zaměstnání bylo i po změně

vlastnické formy zaměstnavatele nadále vykonáváno za identických podmínek jako v době, kdy bylo zaměstnání zařazeno do zvýhodněné pracovní kategorie. V případě žalobce žalovaná nepochybně, že prováděl činnost, která mohla aspoň částečně odpovídat některé z preferovaných pracovních kategorií, nicméně jako osoba samostatně výdělečně činná nebyl žalobce zaměstnancem soukromého podniku, který vznikl na základě transformace či privatizace státem vlastněného podniku. Blíže se uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaná zabývá v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí. Ke zrušení zařazení zaměstnání do pracovních kategorií došlo zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinným od 01. 06. 1992. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu jednoznačně vyplývá, že zákonodárce nikdy nepřipouštěl možnost, že by se problematika pracovních kategorií mohla nějak dotýkat osob samostatně výdělečně činných. Úmyslem legislativy bylo naopak postupné omezování pracovních kategorií i pro zaměstnance státních podniků až do jejich úplného zrušení.

Vzhledem ke shora uvedenému žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud ve věci nařídil jednání, u něhož právní zástupce žalobce uvedl následující:

Žalobce v I. pracovní kategorii pracoval jako potápěč, a to ve státním podniku od roku 1974 do roku 1989, takže jako potápěč odpracoval ve státním podniku 15 let. Pokud jde o žalobce, splnil i podmínku odpracování celkové doby 25 let do roku 1990. V případě žalobce, pokud jde o podmínku stanovenou v § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., tedy, že zaměstnání v I. pracovní kategorii muselo trvat do 31. 12. 1992, aby mohl být u pracovníka stanoven odchod do důchodu tak, jak je uvedeno v § 174 odst. 1, i tuto podmínku, dle právního zástupce žalobce splnil, protože i v uvedené době, tedy do 31. 12. 1992 stále vykonával práci v I. pracovní kategorii, ovšem v této době již ne ve státním podniku, ale jako OSVČ. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu 6Ads 122/2009, na nějž poukazuje jak žalobce tak žalovaná, tento rozsudek dle zástupce žalobce nelze zcela důsledně aplikovat na případ žalobce. V případě žalobce je důležitá pro posouzení věci ta skutečnost, že do roku 1989 měl již žalobce ve státním podniku odpracováno 15 let v preferované pracovní kategorii, tak jak má na mysli ust. § 174 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. Žalobce tedy dobu stanovenou v ust. § 174 odst. 1, tedy odpracování potřebné doby v preferované pracovní kategorii, odpracoval ve státním podniku. Doby stanovenou v ust. § 174 odst. 1 žalobce tedy splnil, neboť v I. pracovní kategorii pracoval ve státním podniku a teprve následně, další dobu pracoval jako OSVČ, když vykonával stejnou práci jako předtím. Tuto následnou dobu je tedy u žalobce nutno hodnotit jako práci v I. kategorii. Naprosto jiná situace by byla např. v případě, že pracovník by odpracoval v I. pracovní kategorii ve státním podniku třeba 10 let, poté pracoval jako OSVČ sice tak, že jeho práci by bylo možno dál hodnotit v I. pracovní kategorii, nicméně by neměl ve státním podniku odpracováno v preferované pracovní kategorii 15 let. Toto však není případ žalobce, a proto se zástupce domníval, že za dané situace trvat striktně na tom, že práce vykonávaná v preferované pracovní kategorii by musela být vykonávána i ke dni 31. 12. 1992 ve státním podniku nebo v soukromém podniku, který by ale vznikl na základě transformace nebo privatizace, není v pořádku. S takovýmto výkladem ust. § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. žalobce nemůže souhlasit.

Pokud pak jde o žalovanou, její zástupkyně u soudního jednání uvedla, že názor právního zástupce žalobce nesdílí, odkázala na odůvodnění rozhodnutí žalované i na písemné vyjádření k žalobě a dodala, že žalovaná při vydání rozhodnutí postupovala v souladu s platnými právními předpisy. Poukázala na to, že pokud jde o žalobce, ten nesplnil všechny podmínky stanovené zákonem tak, aby mu mohl být přiznán starobní důchod ve snížené věkové hranici, neboť práci v preferované pracovní kategorii I. nevykonával ke dni 31. 12. 1992, neboť v tuto dobu již žalobce pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná, a na takového člověka se nemohly vztahovat preferované pracovní kategorie.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

V dané věci skutkový stav podávaný žalobcem je nesporný i pro žalovanou, v daném konkrétním případě jde tedy o právní posouzení věci.

Žalobce si požádal o starobní důchod k datu 21. 4. 2006, tj. k datu, ke kterému dosáhl věku 59 let s odůvodněním, že má odpracováno více než 25 roků, od roku 1974 do roku 1989 pracoval ve státním podniku jako potápěč, tedy v preferované I. pracovní kategorii. Uváděl, že stejnou práci vykonával i poté, nikoliv však již ve státním podniku, ale jako osoba samostatně výdělečně činná, a to až do dne 8. 11. 1994. Měl za to, že odpracoval tedy více než 15 let v I. pracovní kategorii, v I. pracovní kategorii odpracoval 15 let přímo ve státním podniku, a proto mu náleží snížení věkové hranice pro nárok na starobní důchod, a to k věku, kdy dosáhl 59 let, čemuž odpovídá zákon.

S tímto stanoviskem žalobce nesouhlasila žalovaná v tom, že sice uznává, že žalobce odpracoval více než 25 let, že pracoval v období od 3. 6. 1974 do 16. 6. 1989 ve státním podniku, když jeho zaměstnání bylo zařazeno do I. pracovní kategorie, tuto práci však nevykonával i k datu 31. 12. 1992, kdy už ve státním podniku jako potápěč nepracoval, pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná, i když alespoň po část pracovního procesu v této době vykonával práci stejnou nebo obdobnou. Poukazovala však na to, že rozhodující za dané situace je ta skutečnost, že práci zařazenou do I. pracovní kategorie nevykonával již k datu 31. 12. 1992.

Soud zde uvádí, že jak žalobce v žalobě, tak žalovaná v písemném vyjádření i v odůvodnění rozhodnutí poukazovali oba na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6Ads 122/2009-59, ovšem každý z nich z tohoto rozsudku, resp. z jeho odůvodnění činí jiné závěry.

Žalobce poukazoval na to, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v I. pracovní kategorii se hodnotí i práce v soukromém sektoru v době do 31. 12. 1992.

Toto nezpochybňuje, resp. takovéto stanovisko Nejvyššího správního soudu i žalovaná, která však uvádí, že v uvedeném rozsudku soudu se připouští uznávání zaměstnání v I. pracovní kategorii i při zaměstnání v privatizovaném soukromém podniku v době do 31. 12. 1992, ale pouze za současného splnění tří podmínek. První z nich je, že zaměstnání musí být zařazeno do I. pracovní kategorie zákonem stanoveným postupem, tj. postupem

podle § 17 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 5. 1992. Druhá podmínka spočívá v tom, že soukromý podnik, v němž bylo takové zaměstnání vykonáváno, vznikl na základě transformace či privatizace původně státem vlastněného podniku a zároveň je kladena další podmínka, že zaměstnání bylo i po změně vlastnické formy zaměstnavatele nadále vykonáváno za identických podmínek jako v době, kdy bylo zaměstnání zařazeno do zvýhodněné pracovní kategorie.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, zaměstnání jsou pro účely důchodového zabezpečení zařazeny do 31. prosince 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie jsou uvedena v rezortních seznámech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patří zaměstnání, která nejsou zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie.

Podle § 14 odst. 2 písm. g) uvedeného zákona do I. pracovní kategorie jsou zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to zaměstnání kesonářů a potápěčů.

Podle § 174 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popř. službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popř. 7,5 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) nebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí. Podle § 174 odst. 2 uvedeného zákona podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvala ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku uvedenou v ust. § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, tedy podmínku, že zaměstnání I. pracovní kategorie trvalo ke dni 31. prosince 1992, i když je nepochybné, že žalobce splnil dobu zaměstnání více než 25 let a není také pochyb o tom, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, že odpracoval dobu 15 let v profesi kesonář a potápěč, tedy zaměstnání zařazené do I. pracovní kategorie dle zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 1995, ve státním podniku.

K tomuto závěru, tedy že nesplnil podmínku ust. § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném ke dni 31. 12. 1995, soud dospěl z následujících důvodů:

Není sporu o tom, že žalobce vykonával potápěčské práce ve státním podniku do 16. 6. 1989, kdy do této doby mu bylo zaměstnání hodnoceno v I. pracovní kategorii.

Od 1. 7. 1989 do 28. 2. 1990 bylo jeho zaměstnání, které vykonával, hodnoceno v III. pracovní kategorii a od 1. 3. 1990 je pak již v osobním listu důchodového pojištění uvedeno, že začal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost.

Ze založeného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským obchodním soudem v Brně vyplývá, že od 3. 6. 1991 do 9. 11. 1994 vykonával žalobce jako OSVČ práce - předmět podnikání: čištění studní, opravy čerpacích zařízení, drobné stavební práce, svařování, řezání kyslíkem, potápěčské a trhačí práce pro obchodní společnost ..., kdy společenskou smlouvu 30. 4. 1990 uzavřeli Z. K., a J. Ž.,, když předmětem společného podnikání je čištění studní a s tím spojené práce včetně oprav čerpadel, které budou provádět oba společníci dohromady.

V dávkovém spise je pak založeno i několik faktur, kdy vyfakturovaná práce se týká stavební práce při vyčištění náhonu, rekonstrukce studny a úprava okolí, rekonstrukce vodních zdrojů, obnova kanalizační přípojky v prostoru pod zámeckým parkem, kompletace výtlačného potrubí na ponorné čerpadlo, montáž a instalace čerpadla zahradní studny, prověření účinnosti čerpadla a funkčnosti tlakových nádob ve vodárně.

Z uvedených podkladů je tedy zřejmé, že počínaje dnem 3. 6. 1991 vykonával žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná práce, které byly uvedeny ve výpisu z obchodního rejstříku, přičemž z tohoto výpisu i z předložených faktur je zřejmé, že od 3. 6. 1991 do 9. 11. 1994, dokdy platila uvedená živnost žalobce, prováděl práce potápěčské, neboť prováděl čištění studní a opravy čerpacích zařízení, ale prováděl, alespoň jak to vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, také jiné práce, např. drobné stavební práce, svařování. Tyto práce, které prováděl i do 31. 12. 1992, tedy práce, které jsou uvedeny ve výpisu z obchodního rejstříku, však již prováděl jako osoba samostatně výdělečně činná.

Krajský soud v Brně, stejně jako oba účastníci, zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek č. j. 6Ads 122/2009, neboť tento se jako jediný uvedenou problematikou zabývá a z něho soud cituje následující:

„Proto nelze přisvědčit interpretaci stěžovatelky, která je postavena na odlišném zacházení se zaměstnanci v privatizovaných podnicích oproti zaměstnancům ve státním sektoru. Nejvyšší správní soud s ohledem na takto formulovaná východiska stanoví tři podmínky, při jejichž kumulativním naplnění je třeba uznat za zaměstnání v I. pracovní kategorii i zaměstnání v privatizovaném soukromém podniku v době do 31. 12. 1992, kdy byly privilegované pracovní kategorie zrušeny zákonem o zrušení pracovních kategorií:

- *zaměstnání bylo zákonem stanoveným způsobem (postupem podle § 17 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 1992) zařazeno do I. pracovní kategorie,*
- *soukromý podnik, v němž bylo takové zaměstnání vykonáváno, vznikl na základě transformace či privatizace státem vlastněného podniku,*
- *takové zaměstnání i po změně vlastnické formy zaměstnavatele bylo nadále vykonáváno za stejných (identických) podmínek jako v době, kdy bylo zaměstnání zařazeno do zvýhodněné pracovní kategorie.*

Při kumulativním naplnění všech tří uvedených podmínek by skutečně rozlišování mezi zaměstnanci soukromých podniků a podniků vlastněných státem bylo nedovolenou diskriminací, neboť by bylo zacházeno rozdílně s osobami, které naplnily stejné podmínky. Takovýto postup by byl podle názoru Nejvyššího správního soudu v rozporu s výše citovanými hodnotami demokratického právního státu, s čl. 1 Ústavy ČR, který definuje Českou republiku jako demokratický právní stát, s čl. 1, 3 a 30 Listiny základních práv a svobod, zaručujícími rovnost lidí a zákaz diskriminace v sociálních právech.

Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že zákonnou podmínkou zařazení zaměstnání do zvýhodněných pracovních kategorií bylo kazuistické posouzení každého zaměstnání a jeho konkrétních podmínek příslušnými státními orgány postupy určenými zákonem. Pokud by došlo v soukromém podniku ke vzniku nového zaměstnání, které nebylo posouzeno výše popsanou procedurou a zavedeno dle příslušných právních předpisů do rezortních seznamů zaměstnání zařazených do I. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, pak by nebylo možno takovéto zaměstnání zpětně pouze např. dle analogie mezi zvýhodněná zaměstnání ex post zařadit. V takovém případě se již jedná o odlišné podmínky, neboť zaměstnanec již vstupoval do nového pracovněprávního vztahu bez souvislosti s předchozím zaměstnáním a v nových podmínkách si již sjednával mzdová a další ujednání. U takovýchto nově vzniklých zaměstnání by se nenaplnila základní podmínka stanovená zákonem (§ 17 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 1992) pro vytvoření nového pracovního místa ve zvýhodněné pracovní kategorii. Takovou zákonnou podmínkou bylo rozhodnutí příslušného ústředního orgánu, v jehož oboru působnosti se vykonávalo posuzované zaměstnání, o zařazení zaměstnání do rezortního seznamu zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie formou výnosu.

Krajský soud v Brně se tedy ztotožňuje s tímto citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, stejně tak jako žalovaná a uvádí, že skutečně v případě žalobce nebyly splněny kumulativně podmínky, které jsou stanoveny v odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť žalobce do 31. 12. 1992, poté, kdy skončil zaměstnání v I. pracovní kategorii ve státním podniku, nevykonával totožné zaměstnání v novém podniku vzniklém na základě transformace či privatizace původně státem vlastněného podniku, ale vykonával práce sice stejné nebo obdobné jako ve státním podniku, ovšem jako osoba samostatně výdělečně činná, když z předložených dokladů, tj. výpisu z obchodního rejstříku, ze společenské smlouvy předložených faktur se nedá najisto postavit, zda se jednalo o naprosto identické práce, jako byly vykonávány do roku 1989 ve státním podniku, i když soud, jak uvedl, má za to, že se jednalo aspoň částečně o práce stejného nebo obdobného charakteru.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti má soud za to, že žaloba není důvodná, a že žalobci nevznikl nárok na starobní důchod ve snížené věkové hranici, tedy v 59 letech, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovanou, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně